

Besidka.

SUPPLEMENT TO "PŘÍTEL LIDU."

"ZÁBAVNÁ PŘÍLOHA PŘÍTELE LIDU."

Číslo 16

Wilber, Neb., dne 11. září 1902.

Ročník I.

Od jihu se vlaštovice
k starým hnízdům vrací,
čáp na věži počne brzy
oteckou svou práci ;
pěnkavice z luků sněží
zvučnou píseň zvoní,
Máj zatoužil na projížďku
slunném na komoní.
v luhu, poli, v porostlině
v svěžích keřů hrudí,
zvučným zpěvem drobných
ptáků
celý kraj se budí ;
skřivan z polo ozývá se,
hřivňák v lesní příče :
mladé jaro vyskočilo
z květu petrkličce ;
s nebe k holé stromu hlavě,
k nemocnému skrání,
zlatým proudem znovu padá
boží smilování.

Srdce Běly dobou jara
také vzešlo květem,
vážka citu vzešla k srdci
nepokojným letem ;
jarní touha po domovu
vzmohla se jí v hrudi ;
hned jí čelo ohněm plane,
hned jí ledem studí ;
zasteskla si srdcem. duší,
zasteskla si hlavou—
přehánkou jen jarní bylo,
ne však loučí pravou,
třebas rukou častokráte
plně ňadro stiskla,
přec pojednou místo slzy
radost z očí tryskla.

Přehnal se, vyjasnilo,
všecko stíchlo zase,
když Tomkova plná líčka
v zámku zjevila se,
a když s mužem hovořila,
zaplesali oba,
rychlými že kroky běží
nová žití doba.

Devátý se měsíc klonil.
co již v zámku Běla,
ještě jeden mladou kněžnu
při prsu mít měla,
"Ještě jeden!" těšila se,
stesk však přec jí děsí ;
záhy že se od Helenky
navždy loučit musí ;
uvykla jí jak své vlastní,
sotva věří tomu,
že si malé kojenečky
nelze přibrat domů ;
byly v srdci samé spory,
semo tamo chtělo,
proč že to, proč ono asi,

samo nevěděto.
"Bude se nám loučit přece,"
teskla Běla skrytě,
"Tomka mám, přece scházeti mi
budeš, zlaté dítě."

XIII.

Bylo jaro na vrchole,
v parku stromy kvetly,
sedmihlásci v starých lípách ;
nová hnízda pletly ;
orlíčky a pantoflíčky,

vlaštovice svěžily v něm
perutí svých hrotky,
s vršků travin perly pily
pěnkavice krotky.
Střízlíkové probíhali,
živých plotů šefí,
chocholouši stříbili si
na kloboučku peří ;
mladý motýl v bílém plášti
pradávného kroje
z kukle spěl a z česla oulu
včely, první roje ;

sporá vedla cesta ;
odtud pěkně zřítí bylo,
co se v městě dalo
i to mladé setí vůkol
po polích jak stálo.

Májového odpoledne
do altánu v sadě
doktora a kněze paní
pozvala si k radě ;
později přišel ještě kníže—
všecko bylo venku—
v posle pro Bělu šel sluha—
vlastně pro Helenku.

Rozprávěli, hovořili
při bohatém stole ;
Běla s dítětem vzadu stála,
pohlížela v pole,
vše se kolem zelenalo,
všecko divným chvatem
posypalo boží slunce
perlami a zlatem.
Kypřé zrní vlnilo se
jarně dechem božím
dujný jih se protahoval
plnoostným hlozím,
s bojných višní kolem polí
květy dolů střásal.
skřivan krouže nad osením
svoje hymny jásal.
Běláci dva. rozpustilci,
kolotavým letem
družili se k plané hrušce
padající květem :
se smrtí se život družil—
divná, divná doba—
letli, spadli—bílé květy
zavály je oba.

He, tam louka, parádnice
přes noc plná krásy
živůtek svůj zelenavý
kvítím vyšila si :
outlá jablona vedle meze
ozdobila skráně,
potok míle zradovaný
v dětské tleskal dianě.
přes řepku pak jasnožlutou,
jetelínu rudou,
jako v mlze zhlédla Běla
svoji vísku chudou.

Vzdechla sobě.—"Nevzdychejte,"
v žertu vece kníže,
"znám já věru v jarním čase
mladých srdcí tíže ;—
vaše jho se brzy skončí,
za měsíc už krátký
v domek svůj, ne ve můj více
vrátíte se zpátky.

Pokračování.

resedy a zvonky,
zdobily si při vrcholku
květem outlé stonky,
Na sta růží v odív neslo
lahodné své vnady,
kam se oko zahledělo,
krása byla všady.
rybník křovím ovroubený
v slunci skvěl se celý,
labutě dvě podružené
v něm se projížděly;

temná vážka na osíně—
snad že v noci stydla—
sušila si upejpavě
sítkovitá křídla.

Pod košatou lípou v rohu
u parkové stěny
v záhoncích stál květinových
altán povýšený ;
od podzámčí kolem něho
k chrámu prostřed města
kaštiny jsou posázena

JOSEPH J. BURKE,
kapelník "Wilber Military Band",